

Tandori Dezső

CLYDE ISTENNŐ II

Harmadik éve él félig vakon
 – egy szín vakon? –, derekasan csinálta,
 most, hogy lassan közeledik... halála...
 Clyde Istennő, Szpéró, nem is tudom,

mit tudok, mit nem tudok, mondhatom,
 amit nem mondhatok, de majd utána
 – talán – néma leszek, talán kitarja
 a kalitka alján szárnyát, nagyon

gyengéden vedd át őt, te Bromptoni
 Elsodort Királynő, most visszatértem,
 vele megy, tudd, ami maradt, ha érdem,

guggolok térden a siros Tabánban,
 ahogy temetésekkor csináltam,
 mondom, nincs mit – nem lehet – mondani –

Rajzolgatás

Valami úgy nagyon közeledik,
 egy-ültömben kimegy minden erő
 a lábamból, ő még él, még elő
 fog bukkanni az éjből, holnap, itt,

lábon fog állni, és le fog guggolni,
 és mi majd még fölé, fölé fogunk
 – almakockával, borsóval – hajolni,
 teszi, amit kell, s mi, amit tudunk,

ennyit tudunk, s annyit, ha már csak az kell,
 ő pontosan annyi lesz, épp csak ezzel
 – vagyis azzal –, lesz, ami nem lehet

többé, addig, is, pontosan, felénk néz,
 vár minket, tudja... mit... amit az ép ész
 felfog, nem fog, ott lesz újból, Veled.

Köz-játék; ezek a versek voltak meg előbb, ki tudta, hogy egy elő- és utójátékhoz; játék? nem játék, meg fog halni egyik legöregebb barátunk itt; ez tudható volt, mégis, hirtelen mostantól tudom, épp ma délutántól. *Ide* illeszttem tehát, nem melegségül, a RONTOM-BROMPTON ciklust; Clyde Istennő tavaly a Brompton Roadon „jelentkezett”, akkor Tóni halála előtt.

A rosszmaga

Nem tartok igényt jómagamra –
fáradjon ezzel ő.
Igényesnek ad ki, kiadna,
mint egy előkelő

west end-i házat. S én, a józan?
„Rühellek, szép szavam...”
Nem túl sok west end-i valóm van!
Ki is adom magam

– szellemkastélyt – húsvér kisüstnek –
Kakasod szól: Samum.
Holt csillagod Szpéróra üthet,
jómagam, rossz adum.

Utolsó postám

Valakit még elérnék –
ez még elér.
Hiven amibe férnék,
ebből se kér.

A narancs-szín, a kármin
cégér neon –
a postáé; „akármim
feladhatom”! –:

ne húnyjon ki; na persze;
estéimen
süssön – bélyeg a merszre:
„Nem. Nemigen.”

Csak te, nem az állat

Próbáld úgy csócsálni magad,
hogy te sem vagy kivétel,
csak ahogy inyedhez ragad,
amit kiköpsz, az étel.

Kiköpött te te vagy azért,
egy vicc-csócsás köpetnyit,
valamit ez is csak megért,
ernyesztik, amik edzik.

Szádba nyúlsz, megtisztogatod
az amalgám mocsoktól.
Szürkéll hideg agyállagod,
megetet, hogy kigondol.

Étel, ital, amíg

A tömény jó. Az hánytat.
S a formás étkezések!
Odaköpöm talán majd
az asztal közepére – – –

Az alattomosabbak!
– – – Persze, az eleve
pusztítók, ne is mondjak
magammal egyebet!

A leső társaság.
Bele ne igyak borba;
mélyét vagy magasát
valamim ne ugorja.

P. J. parafrázis

Meglennék vízen és kenyéren,
és még azon se.
Még hogy a szívedet a szívem!
Mit követelje?

„Ne lopjanak, ne öljenek meg!”
Lenne, mi *védhet*.
Eredendő büntelenebbed
majd akkor éled –

talán. De jó, hogy megszületni
se kellett volna!
Mindegy lenne: „nem hallja senki...”
Semmi se szólna.

Brompton-Knightsbridge

Leugranék-e onnét?
Egyre eszembe jut,
ahogy elnézem ismét
s ismét a nagy kaput,

a gárdistalovasság
kaszárnyatornyaét.
Még jó: kutyák riasztják
a nem túrt jövevényt,

menevényt. Cigaretát!
Annyival se. A füsttel.
Hol és mikor. Hajnaltájt.
Kivégzendőd. Így tűnj el.

Végső elővers

Minden felgyorsult közben
– látszatra! – „ismersz...?” –, lassú
világsodrat köröttem,
repül, akár a lasszó;

de hát nem is tudom csak.
„Régen” ide-odája,
nem tép, nem is bogozgat.
Mire halaszt továbbra?

Netovábbja mikor lesz?
Oly elképzelhetetlen.
„Előbb tégy, aztán dönthetsz.”
Turf-vicc, nehéz esetben.

Eddig írtam tehát az előző napokon. Innen újra „a többi”.

Vak széncinege

A lassú búcsú

Egy tizenkettedik
év második felében ---
cinegénket, Icsit
– odaguggolva – nézem:

túl sok a jel. Eszik
– soha ennyit –, nem és nem
adja föl; mije? Míg,
aztán... mégis... csak éppen...

Összetottyad, riasztom,
most, most ott ne maradjon.
Hol? Megkínálom, és utánakap.

Megvölt – az egész. Ez valami rész.
Dehogymondja – guggol –: „Próbáld magad...”
– – – „Olyan öreg vagyok; olyan nehéz!”

Icsi; még

Alszik most az ajtó túloldalán,
ahol holnap – lehet, holtan találjuk.
Én még ezzel együtt se mondanám,
hogy: „el-alszik, neki úgy lesz talán jobb...”

Most, hogy ezt tudom, micsoda nevetség,
hogy már az van, hogy semmit se tudok,
s azt ily előre! Felkínálva: „Tessék...”
Ki? És kinek? Majd. Majd?

– – – Mire jutok!

Akkor már igazából alszik

Még biztatja valami. Valamit
– s nem, nem „minek”! – engedelmeskedik.
Már csak a párrím,
az alig-szárnyin,
két csonka lábnyin.
El kell köszönni tőle. Valahára
– Clyde Istennő – elédbe érkezik.
Fogadd Icsit,
ez már az ő halála,
nem is kicsit,
követem legyen, engem visszavárva.